

Sygn. akt II KK 263/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 października 2013 r.,
sprawy **P. S.**
skazanego z art. 197 § 1 kk
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 3 grudnia 2012 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ł.
z dnia 27 kwietnia 2012 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża
skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 27 kwietnia 2012 r. P. S. skazany został za przestępstwo z art. 197 § 1 k.k. na karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W apelacji od tego wyroku obrońca oskarżonego podniósł zarzuty obrazy przepisów postępowania, kwestionując ocenę dowodów, w szczególności zeznań pokrzywdzonej oraz błędu w ustaleniach faktycznych.

Sąd Okręgowy w Ł., wyrokiem z dnia 3 grudnia 2012 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

W kasacji od powyższego wyroku obrońca skazanego zarzucił:

1. rażące naruszenie prawa - przepisów postępowania karnego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, w postaci:
 - a) art. 433 § 2 k.p.k., art 436 k.p.k. i art 457 § 2 i 3 k.p.k. poprzez merytoryczne rozpoznanie sprawy przez Sąd II instancji i oddalenie apelacji obrońcy, w sytuacji gdy uzasadnienie wyroku Sądu I instancji tak dalece odbiegało od standardów stawianych pisemnym motywom rozstrzygnięcia, wynikających z art. 424 k.p.k., w zakresie szczegółowości i wnikliwości oceny dowodów, a także jednoznaczności czynionych ustaleń faktycznych, że w istocie uniemożliwiało Sądowi II instancji dokonanie kontroli instancyjnej, co skutkować winno uchyleniem wyroku Sądu I instancji i przekazaniem mu sprawy do ponownego rozpoznania,
 - b) art. 410 k.p.k. oraz art. 425 § 1 k.p.k., art. 444 k.p.k. i art 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 176 ust. 1 Konstytucji RP i art 2 ust 1 Protokołu nr 7 do Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, polegające na naruszeniu zasady bezpośredniości i dwuinstancyjności postępowania karnego, poprzez przejęcie na siebie przez Sąd II instancji ciężaru dokonania oceny - po raz pierwszy w tym postępowaniu - znacznej części dowodów przeprowadzonych przez Sąd I instancji,
 - c) art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. poprzez dowolną, pozbawioną obiektywizmu i dalece niewyczerpującą ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Okręgowy:
 - zeznań świadka T. W.,
 - zeznań świadka M. Ł.
 - protokołu oględzin ciała pokrzywdzonej D. B.,
 - protokołu oględzin ciała oskarżonego P.S.,
 - wywiadu środowiskowego dotyczącego oskarżonego P.S.,poczynioną z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania Sądu, a nadto poprzez niewłaściwe skonstruowanie uzasadnienia wyroku Sądu II instancji, przejawiające się w niedostatecznym wyjaśnieniu motywów dla których nie

uwzględnił zarzutów i wniosków apelacyjnych, co ogranicza możliwość zdekodowania sposobu rozumowania Sądu i w konsekwencji uniemożliwia kontrolę kasacyjną;

2. dodatkowo - z ostrożności procesowej - podniósł zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu przez Sąd I instancji, która - mimo istnienia ku temu przesłanek - nie została zmodyfikowana przez Sąd odwoławczy w oparciu o art. 438 pkt 4 k.p.k.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu II instancji oraz poprzedzającego go wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy temu ostatniemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Okręgowy wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Sformułowane w kasacji zarzuty naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. są bezpodstawne. Treść uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego jednoznacznie przekonuje, że podniesione w apelacji zarzuty zostały przez ten Sąd należycie rozpoznane, a następnie wszechstronnie rozważone, do wszystkich istotnych okoliczności i twierdzeń Sąd drugiej instancji ustosunkował się. Uzasadnienie to merytorycznie jest prawidłowe, odnosi się do zarzutów apelacji w takim zakresie, w jakim zostały one postawione, i w tych warunkach nie sposób przyjąć, że doszło do rażącego naruszenia przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., nierzetelnego, czy niepełnego rozpoznania środka odwoławczego.

Wbrew sugestiom autora kasacji nie można utożsamiać faktu niepodzielenia zasadności podniesionych w apelacji zarzutów z rażącym naruszeniem prawa procesowego. Motywy kasacji wskazują wprost, że jej autor prezentuje własną ocenę dowodów, opartą na ich jednostronnej analizie, preferującej linię obrony skazanego, polemizuje z ustaleniami faktycznymi i ocenami wiarygodności dowodów. Samo kwestionowanie przez skarżącego zgodności oceny dowodów z regułami określonymi w art. 7 k.p.k., a przez to rzekome dopuszczenie się przez Sąd odwoławczy „rażącego naruszenia prawa”, nie może skutkować obejściem ustawowej regulacji podstaw kasacji i nałożenia na instancję kasacyjną obowiązku

badania, pod pozorem rozpoznania zarzutu „rażącego naruszenia prawa”, zasadności ustaleń faktycznych i oceny dowodów. W realiach przedmiotowej sprawy nie można zasadnie przyjąć, aby Sądy obu instancji naruszyły dyrektywy z art. 7 k.p.k. Tym bardziej dotyczy to orzeczenia Sądu odwoławczego, który nie dokonywał żadnej zmiany ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji w zaskarżonym zakresie.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary ocenić należy jako niedopuszczalny (art. 523 § 1 *in fine* k.p.k.).

Podzielając stanowisko prokuratora zawarte w pisemnej odpowiedzi na kasację, Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.